

09 — Zekina dilema

Lija je uhvatila Zeku za okovratnik, tojest, kožu i krzno oko njegovog vrata.

— Ne budi crv! Ukoliko ništa ne učinimo, jebeno smo mrtvi!

— Slušajte, ljudi — ubacio se Jež. — Bez nasilja. Samo bez...

— Ma puši kurac! Čovek mora da umre.

— Mora da umre! Neka umre — Jazavac je ponovio Lijine reči.

— Da, znam, mora da umre, moramo da ga zaustavimo, nisam krenen. Samo... ne znam... ne želim da ubijem bilo koga — Zeka je gurnuo Liju od sebe i prišao otvoru jazbine koji je gledao prema čistini.

— Ako ne uradimo nešto, Čovek i njegova kurčeva mašina iskoпаće naše jebene kuće i sahraniti nas ovde. Ne selim se ponovo, nema usrane šanse. On ili mi, Zeko, on ili jebeno mi! — Lija je bila uporna.

— Moraš mu jebati milu majku, Zeko — oči Jazavca ludački su skakutale.

Zeka se okrenuo ka Ježu, ali je ovaj samo slegnuo bodljikavim ramenima.

— Moraš da središ Čoveka. Samo si ti među nama dovoljno sladak da dobiješ tu priliku — Jež je konstatovao, a Zeka ga opsovao u sebi.

— Dobro. Dogovoreno je. Sutra ću otići tamo. A sada svi lepo odjebite.

Sledeći dan, Zeka je sačekao zoru, a onda se pažljivo dovukao do dvorišta. Sa gađenjem je zaobišao žutu mašinu i njenu metalnu kašiku pomoću koje je Čovek svaki dan kopao i približavao se njihovim jazbinama.

Znao je kada Čovekova deca izlaze da se igraju, i zato se pažljivo namestio pored njihove ljuljaške.

— Jao! Zeka! — vrisnula je devojčica.

— Vidi, tata, vidi, našli smo zeku u dvorištu! — dečak nije bio ništa manje oduševljen.

Zeka se prepustio. Ceo dan, igrali su se sa njim, a kada su otišli da gledaju televiziju, Zeka je iskoristio priliku i iskrao se iz njihove sobe. Tražio je nešto što bi mogao da iskoristi. Nanjušio je barut i lako pronašao Čovekov revolver.

— Savršeno — šapnuo je Zeka sam sebi.

— Zeko, pa šta radiš tu?! — devojčica ga je pronašla, i odnela.

Strpljivo je sačekao da padne noć. Deca su zaspala, kao i Čovek. Zeka se pažljivo ušunjao u njegovu sobu i izvukao oružje. Postavio je revolver na pod i naslonio cev na papuču tako da je bila usperena pravo u njegovo čelo. Nategao je obarač i stavio šapu na okidač.

Zastao je. Grčevito je razmišljao. Ukoliko povuče okidač i oboji sobu njegovim mozgom, šta će zaista postići? Deca će otići, i kuća će biti prazna neko vreme. Ali, onda će doći neko drugi, i pogledati dvorište. A tamo će i dalje nalaziti polu-iskopan bazen. Verovatno će odlučiti da ga završi. Da li će onda ubiti i njega? I sledeće stanare?

Zeka je sklonio šapu sa okidača.

— Hmmm... — promrljao je kada mu je sinula idela.

U ostavi je pronašao otrov za pacove. Jako malu količinu bacio u sok koji je video da su deca pila.

Ispred kuće, Lija, Jež i Jazavac su ga nestrpljivo čekali.

— Nema načina da ga lako uklonimo, pregledao sam sve — lagao je. — Ali, imam bolju ideju! Ko može ga pravi bazen kada su mu deca bolesna? Neće imati ni vremena, ni volje. A ona će stalno biti bolesna. Ne jako, ali bolesna sve jedno. Jebi ga, bolje ne može — objasnio je.

Nije bilo rasprave, pa se tiho vratio u kuću i otkočio udarnu iglu revolvera. Pre nego što ga je vratio na mesto, okrenuo se ka Čoveku koji je hrkao.

— Da moji sunarodnici znaju da sam držao revolver uperen u tvoju glavu i da nisam pucao, prezreli bi me; nadam se da zbog ovakvog izbora neću biti u prilici ikada da prezrem sam sebe.